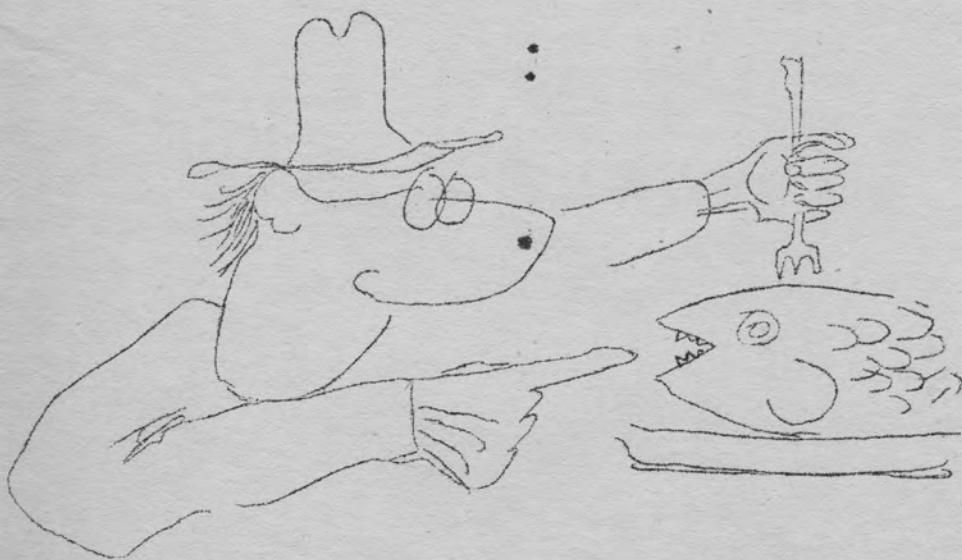

KAAS & BROOD nr 48   redaktieadres
sep/okt 1962   lomanstraat 30 hs
                                 amsterdam z.

KAAS & BROOD
nr 48 sep/okt 1962
uitgave van de
stud. societeit
olofspoort
keizersgracht 792
amsterdam c

redactie: toya van den bergh
marcel p.r. van den broecke
peter m. timmermans

illustraties: fred van willigen.

-----
stencildruk walibij duivendrecht

Wij hebben een nieuwe preambule nodig.

Het lijkt me dat het voor de preambulecommissie wat moeilijk is lelijke dingen te zeggen over de bestaande preambule en zijn eigen waar aan te prijzen. Dat wou ik dan maar doen. Naar mijn mening wint het concept het in vrijwel alle opzichten van de bestaande preambule.

De beschrijvende gedeeltes-. Hier waren al enige jaren aanvullingen noodzakelijk. Het concept geeft die dan ook: de heterogeniteit in allerlei opzicht der leden komt beter uit de verf, terecht wordt de nadruk gelegd op het open karakter van de vereniging en wordt gezegd dat wij ons, zonder onze bestaansredenen (b.v.: bezwaren tegen bestaande toestanden) opgegeven te hebben, als organisatie hebben kunnen handhaven. Alleen zouden de traditionele punten, democratie en afwezigheid van hiërarchie der jaren (kennismakingstijd is wel behandeld) zo beschreven moeten worden dat buitenstaanders het kunnen begrijpen zonder de preambule van '57 erbij. Immers we moeten een nieuwe preambule hebben en de oude moet naar het archief.

De idealistische gedeeltes-. Hier wint het concept het in mijn ogen van de bestaande preambule omdat het realistischer en bescheidener is. Gebleven is, terecht, de kritiek op de bestaande toestanden in de studentenwereld, met als belangrijke uitbreiding de zinsnede over de onderdanigheid aan de overheid. Daarbij gekomen is een duidelijke verklaring van bereidheid tot samenwerking met andere studentenorganisaties in plaats van de na het enthousiasme van het voorafgaande nogal formele slotalinea van de bestaande preambule. Maar het allerbelangrijkste lijkt mij dat tegenover het beeld van de ideale student anno '57 (dat als alle privé-dromen in Kaas en Brood had thuisgehoord, niet in een preambule) door de commissie de heterogeniteit van 1962 (en waarschijnlijk ook van 1957) gesteld wordt als feitelijke maar ook als gewenste toestand. Pas wanneer men die idiote maatstaf laat vallen wordt redelijke kritiek op personen en za-

ken vanuit de preambule mogelijk. Vandaar ook dat waar de oude preambule vooral handelde over de slechtheid van de buitenwereld, deze preambule ook interne kritiek brengt: het gevaar van ontbinding als men zich bij een groeiend ledental in disputen gaat opsluiten, de noodzaak van meer activiteit (dit punt is door het huidig bestuur steeds onderstreept en ze doen er ook iets aan).

Het karakter van het concept-. Ironie is, zij het nu ongenoemd, rijkelijker aanwezig. Het geheel klinkt overtuigd en men overschreeuwt zichzelf niet. Het is een voor zich uit praten duidelijk en sympathiek voor wie het horen wil, en zo moet het ook dacht ik. Wel zou het stuk nog iets aan kracht kunnen winnen als men in een paar passages „nog steeds menen wij” zou veranderen in „wij menen”, immers confrontatie met het verleden is nuttig maar wij moeten niet worden als USA-ers die uitleggen waarom ze kort na 1900 gelijk hadden.

En dan nog iets. Het is hoog tijd voor een nieuwe preambule. De oudste „ethici” - met als laatste en zeer krachtige vertegenwoordiger - Michiel Jansen Schoonhoven - zijn vertrokken. Wat zij zeiden is niet meer geheel geldig. Er is een jongere generatie „ethici”; deze is o.l.v. Egbert Warries goed vertegenwoordigd in de preambulecommissie. Het is niet meer dan rechtvaardig dat deze generatie, als ze iets zinnigs te zeggen heeft, wat m.i. het geval is, aan het woord komt in het officiële stuk van de Olofspoort bij uitstek. Wil men dat dan moet het nu gebeuren, want over een paar jaar zullen zij grotendeels vertrokken zijn. Doet men het niet dan ontstaat er grote afstand tussen de idealen van '57 en de gedachtenwereld van hen die in 1963, '64, '65 het karakter van de vereniging zullen bepalen; nu al is het duidelijk dat de kennismakers van '62 met andere motieven en ideeën de vereniging ingaan dan b.v. mijn jaargenoten. In zeg 1964 zullen zij met de huidige preambule niets weten te beginnen. Daarom moeten wij nu een nieuwe preambule die wat houdbaar is van de oude behoudt en wat niet houdbaar is verwerpt aannemen. Het concept voldoet grotendeels aan deze eis; laten we het daarom, na aanvulling op wat zakelijke punten, aannemen en tegen de costalliers van '57 zeggen: het is mooi geweest.

Klaas Münzel

Mikrokosmos - Makrokosmos

Ik liep door een park heen,
Ik ging door hoog gras.
Een kind met een hond verscheen;
Dag, die vol simpel leven was.

Plots schoof mijn voet langs donk're stront
Vliegen vlogen in het rond
Ik stond stil, gang en geluk verbroken;
Een donkere wereld, van ziel verstoken.

Donkere wereld, met bloed besmeurd
En alle ziel stoof heen
Ik zag de zon, rood gekleurd,

Die ondergaand verdween,
Niets, dan dood verlatend,
Naar elders, mens en wereld hatend.

Martinus B. Thio

Ik heb een kat en een vogel in een kooi. Ik weet niet wat voor een vogel het is, maar als je iets tegen hem zegt, bootst hij de klanken na, tot groot vermaak van mijn dochtertje.

Want ik heb ook een dochtertje, maar die is dood geboren. Mijn vrouw en ik verzorgen haar heel goed. Zij ligt altijd in een wiegje, en groeit onzichtbaar. Ze is altijd heel stil, behalve als zij gewassen wordt: één maal per week kleden wij haar uit om haar te wassen. En dan gaat zij tekeer alsof ze vermoord wordt. Wij doen van te voren alle deuren en ramen op de grendel, en de gordijnen dicht, en we zetten de radio en T.V. en de pick-up zo hard mogelijk aan, want ik wil niet dat iets hiervan het huis verlaat. Ik gil dan wanhopig - this shouldn't leave here - want ik wil niet dat mijn dochtertje begrijpt dat ik bang ben.

Als alles achter de rug is, doen we de ramen open; de stank is ontzettend, en zetten we de T.V., pick-up, en radio uit. Dan vind ik onze kat in een hoekje weggedoken, met haar pootjes in de oren, want zij houdt erg veel van ons dochtertje, en wil haar niet horen schreeuwen. Mijn vogel roept voortdurend - this shouldn't leave here - . . . Meestal ga ik dan de straat op, en als ik dan een ondergeschikte tegenkom, groet ik die heel joviaal. Alleen, mijn schoenen kraken.

Joost van Leeuwen

l'existence verte

Een blinkend slootje juist van hier naar daar
verdeelt de wereld tussen rust en het gevaar.
zij ligt witzwart haar lichaam te bewonen.
en flapt het oor, slaat staart, droomt over zogen
maar laat het bij naijverig meesmuilen
naar Rie en Leid, de schaapjes op het droge.
het kleed wordt koud van onder. het nevelt laag
al trager hevelt zij het gras van maag naar maag.

tb

Zelfportret in mozaïek.

De Olofspoort is de V P R O der gezelligheidsverenigingen.
Voor de V P R O mag je best een vies woord zeggen, als je het maar goed articuleert.

Mensen als ik ontmoeten zoveel liefde dat ze niet weten waar ze het zoeken moeten.

Uitnodiging aan een lief meisje:
"Wanneer kom je weer eens bij me eten? Ik heb honger."

Er is iets mis met onze strathygiëne. De eerste erectie die een opgroeiend meisje ziet is die van een hond.

De verhouding tussen mijn melkboerin en mij is intiemer dan zij denkt. Ik pis altijd in de lege flessen.

Mijn levenshouding is even religieus als vroeger. Alleen waar ik vroeger meende dat Het Goede toch uiteindelijk zou overwinnen, ben ik thans van mening dat het kwade toch niet achterhaald wordt.

Ik ben de aardigste aardkabouter die ik ken.

Honkie Hamers.

de telefoon staat stom
mijn kamer stilte -
en rondom.

ik tel de uren voor mijn hoop uit op één hand

Als tot de avond
dit zo blijven zal -
wacht me een nieuw, verlegen land.

O God, geef me
meer vingers aan een hand.

sociologisch rapport

een bezoek aan de goudkust

viersteenrechtblokhoogkant
ik zag cadillacs
verchroomd tot op het been
ik zag diamanten
niet van brood alleen
ik zag heren
verlucht met sigaren
ik zag vrouwen
gearmd met honden
want honden ach nee
koude en hitte
zien machteloos toe
de zon
krijgt geen zendtijd
maar draagt een antenne
op de borst
de lucht
telt vijf verdiepingen
en verdeelt haar blauw
over 1962 glazuurtegels
en noemt zich air-conditioned
verveling kost ef
vijftigduizend per jaar
het paradijs is heropend
maar fonteinen staan droog
en de vrouw
zingt vals aan mijn zij
nog even
en ik verlies haar
aan een goede partij
(de bestellers vergaten
de reden tot ingrijpen)

De plantage. 9 rechte beraten met links en rechts rechte rijen huizen. Eentonige huizen, die eentonige mensen suggereren. Mensen die op dezelfde tijd opstaan, met dezelfde tram naar hun werk gaan, bij hun thuiskomst dezelfde maaltijd nuttigen en waarschijnlijk op dezelfde manier in bed stappen. Misschien heeft deze eentonigheid eens een van de straatbewoners er toe gedreven om de ramen open te gooien en de vlag uit te steken. Waarschijnlijk heeft hij al vlug daarna die vlag weer opgeborgen, een vlag die wat moedeloos hing tussen streng afkeurend kijkende huizen. De dader zal voortaan wel nagewezen zijn als: zo'n gekke artiest. Dat zou gebeuren, door een zelfde fatsoen gedreven, maar niet uit afspraak.

Want in deze buurt overlegt men niet met elkaar. Nog meer, men kent elkaar nauwelijks. Misschien een korte groet, wanneer twee burens elkaar bij een deur ontmoeten. Misschien een vage glimlach van herkenning, wanneer twee moeders elkaar met hun kinders wagens passeren, maar in geen geval een kort gesprek op straat, een praatje in de sigarettenwinkel, een babbeltje bij de groenteboer. Neen, statig laveren de families langs elkaar heen, strikt korrekt afstand bewarend. Ieder zijn eigen kleine wereldje, ieder zijn eigen kleine vrijheid, ieder zijn eigen kleine dufheid.

Een dufheid, die gekarakteriseerd wordt door een opmerking als: "Ach, deze woning bevalt mij eigenlijk niet, maar ik woon hier eenmaal, dus ik blijf maar." Een dufheid, die je ook al vind bij de kinderen die bij de enige speelplaats van de hele buurt rondhangen. Weinig kinderen, uit kleine gezinnen, die wat spijtig opmerken, dat ze zo weinig vriendjes hebben om mee te spelen. Want met de kinderen uit de Lepelstraat wensden ze niet om te gaan. "Dat schorem" De Plantage Lepelstraat, een straat die hier wat uit de toon valt. "Daar wonen de echte a-socialen", zei de oppasser bij de speelplaats. Een man, die graag zijn hart lucht over het gebrek aan recreatieruimte. Hoewel hij eigenlijk moet voorkomen dat de kinderen op het grasveld naast de zandbak komen,

vindt hij dat hij ze niet weg kan sturen, omdat dit de enige gelegenheid is, waar kinderen zich een beetje kunnen uitleven.

Ondanks dit ruimtegebrek kan de buurt met trots zeggen, dat er geen nozems zijn. (Blijft dat zo?)

Noch op de dansschool, noch in het café, waar wel de Parelvisser de entourage vormt van een idylle tussen een vergeten wijkverpleegster en een dikke vijftiger. Zij zaten hand in hand bij de met boomschors beklede deuren van de toiletten. Overigens waren zij de enige stamgasten; het café verdient hoofdzakelijk aan dagjesmensen die Artis bezoeken. Al hebben vele gezinnen een abonnement op Artis, toch voelt men zich hierbij nauwelijks betrokken, behalve de talloze broodjeswinkels in de Plantage Kerklaan, die er wel bij varen. Ook de voormalige Hollandsche Schouwburg trekt vele bezoekers (sinds 4 mei ruim 38000). Hoewel ook tegenover dit monument de buurt tamelijk lauw gestemd is, merkte de suppoost op, dat men er wel respect voor heeft. Komt dat omdat men in vele huizen beseft dat de vorige bewoners gedeporteerde joden waren? In ieder geval, de oorlog heeft duidelijke gevolgen gehad voor de Plantage. Was de buurt vroeger overwegend Joods, na de oorlog kwamen nieuwe bewoners van de meest uiteenlopende plaatsen. Misschien is dit een verklaring voor de verbrokkeldheid van de wijk. Een verbrokkeldheid, die haar neerslag vindt in de eigen TV, de eigen koelkast, de eigen tweedehands wagen. Er wordt hier goed verdiend. In de confectie-industrie, in de kunstnijverheid, in de diverse winkels. Het verdiende geld wordt op een degelijke manier uitgegeven. Dezelfde degelijkheid die schuil gaat achter: ".....en nog zo'n artiest woont hier,.... met zo'n baardje, kom, hoe heet-ie nou weer?"
Pauvre Wim Ibo.

De subvereniging voor toneel "Kilo" bundelt en richt de in de Olofspoort levende actieve belangstelling voor toneel. Een zelfstandige werkgroep voor cabaret is opgericht. De toneelvereniging in engere zin organiseert in het komend jaar een declamatieavond, een eenacteravond, brengt een avondvullend stuk, formeert een werkgroep met ^{meer} theoretische gerichtheid, organiseert lezingen, enz. Personen van uiteenlopende kwaliteiten zullen deze tot hun recht kunnen laten komen. Over de actieve medewerking van de veelzijdige mimespeler Will Spoor, wiens bemoeienis onze activiteiten een unieke glans belooft te geven, verheugen wij ons zeer.

Opgave van naam, adres en van de aard van de werkzaamheden die men wenst te verrichten - een organisatorische noodzakelijkheid - alsmede wensen en suggesties worden ontvangen door een van de voorlopige bestuursleden:

D.M. van Weerlee, Nwe Achtergr. 27''''

G. Kleis, O.Z. Achterburgwal 92''''

Inge Okkes, Bos en Lommerweg 13, tel.: 125733

Agenda: (plaats: commissiekamer, Keizersgracht 792)

woensdag 31 okt., 9.30u: bespreking voor declamatie-avond.

november: lezing van Drs. W.Ph. Pos over de taak en de mogelijkheden van het studententoneel (gevraagd).

Nadere mededelingen in Kaas en Brood en ad valvas.

Onder het wakend oog van een verjongde KILLO hoopt de cabaretgroep een periode van ongekende bloei tegemoet te gaan.

Daarvoor rekent zij op ieder die ideeën of teksten zou kunnen of willen leveren.

Stelt u onverwijld in verbinding met het bestuur:

M. van den Broecke, Lomanstraat 30 hs

Nancy Stuvet, Westermarkt 16 kamer 36

J. van Leeuwen, Rembrandtweg 304 Amstelveen.

